

Linda Howard

**LA VÎNĂTOARE
DE BĂRBĂȚI**

Traducere: *Ioan Daniela*

EDITURA ORIZONTURI

OPEN SEASON

Copyright © 2001 by Linda Howington

Originally published by Atria Books, an Imprint of

Simon & Schuster, Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii ORIZONTURI

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA

fed print
tipografie

O societate Bitan Gas

Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

PROLOG

Carmela strânse în mâini traista în care își ținea cealaltă rochie, niște apă și pachetul cu mâncare pe care și-l pregătise pentru călătoria pe care avea să o facă în nord, peste graniță. Orlando îi spusese că nu se vor putea opri nici pentru mâncare, nici pentru apă, nici pentru altceva, pînă nu vor ajunge la Los Angeles. Era închisă într-o camionetă veche, în partea din spate. Mașina se legăna și sărea, zgîlțîind-o continuu. Hurducăiala ar fi aruncat-o de colo-colo dacă nu s-ar fi ghemuit într-un colț, rezemîndu-se cu spatele, cu genunchii la piept, străduindu-se să nu adoarmă. Cînd, totuși, ațipea, se trezea trîntită pe podeaua din lemn a camionetei.

Era speriată, dar hotărîtă. Cu doi ani înainte Enrique trecuse granița, promițîndu-i că o va chema și pe ea. Ajuns acolo, se căsătorise cu o americană, așa că nu mai putea fi expulzat. Ea rămăsese cu visele spulberate și cu mîndria călcată în picioare. Nu o mai reținea nimic în Mexic; dacă Enrique se căsătorise cu o americană, ei bine, de ce nu s-ar putea mărita și ea cu un american! Era hotărîtă s-o facă, dar cu unul înstărit. Știa că este frumoasă, toată lumea îi spunea asta. După ce se va căsători cu nord-americanul ei bogat, avea să-l caute pe Enrique ca să-i facă în ciudă, iar el va regreta amarnic faptul că o mințise și o trădase.

Avea planuri mărețe, deși se simțea o ființă mărunță, zgîlțită într-o camionetă ori de cîte ori aceasta trecea peste

o hîrtoapă. Auzea scîrîțitul metalic al schimbătorului de viteze și, din cînd în cînd, geamătul înăbușit de durere al unei fete care se tot lovea de tabla camionetei. Mai erau încă trei în afară de ea, toate cam de aceeași vîrstă, toate aspirînd spre o viață mai bună decît cea pe care o trăiseră în Mexic și pe care acum o lăsau în urmă. Nu făcuseră cunoștință, nu schimbaseră nici o vorbă. Erau prea îngrijorate de riscurile pe care și le asumaseră. Se simțeau triste și în același timp nerăbdătoare: triste gîndindu-se la ceea ce lăsaseră în urmă, nerăbdătoare să înceapă un trai mai bun. Trebuia să fie mai bine decît pînă acum. Carmela nu realizase nimic și nu avusese parte de nici o bucurie, de nici o împlinire.

Se gîndea la mama ei care murise în urmă cu șapte luni, epuizată după o viață în care nu făcuse altceva decît să muncească din greu și să nască.

„Să nu-l lași pe Enrique să te atingă“, o dăscălea mama ei cînd și cînd. „Nu înainte să te căsătorești cu el. Dacă ai să-l lași, atunci n-o să se mai căsătorească cu tine, iar tu ai să rămîi cu un copil de crescut, în timp ce el o să-și caute altă fată drăguță.“ Ei bine, nu-l lăsase pe Enrique să o atingă și, cu toate acestea, tot își găsise o altă fată. Bine că n-o lăsase și cu un copil de crescut.

O înțelesese pe mama ei cînd îi spusese: *Să nu faci ca mine*. Ea dorise ca fiica ei să aibă parte de mai multe bucurii decît ea. Nu voia să o vadă pe Carmela îmbătrînind înainte de vreme, împovărată de copii, cu unul în brațe și cu altul în pîntece, murind înainte să împlinească patruzeci de ani.

Carmela avea șaptesprezece ani. Mama ei avea deja doi copii înainte de a fi împlinit șaptesprezece ani.

Enrique nu a înțeles niciodată dorința Carmelei de a rămîne virgină; s-a arătat, pe rînd, furios și ursuz în fața

refuzului ei constant de a face dragoste cu el. Probabil că femeia cu care se căsătorise acceptase. Dacă doar atît voia el, înseamnă că nu o iubea cu adevărat, își spunea Carmela, și atunci mai bine că a scăpat de el! Doar nu-și va irosi viața plîngînd după un... prost!

Încerca să-și ridice moralul, spunîndu-și că în America totul avea să fie bine; toată lumea zicea că în Los Angeles erau mai multe locuri de muncă decît oameni, că oricine avea mașină și televizor. Cine știe, poate va ajunge chiar să joace în filme și să devină celebră. Toți spuneau că e o fată frumoasă, așa că totul era posibil. Adevărul, însă, era că abia împlinise șaptesprezece ani, nu cunoștea pe nimeni și o cuprinsese teama.

Una dintre fete spuse ceva neinteligibil din cauza zgomotului pe care îl făcea motorul și tensiunea se risipi. Carmela își dădu seama că mai erau încă trei copile la fel de speriate ca și ea. Prin urmare, nu era singură; celelalte trei se aflau în aceeași situație. Nu însemna mare lucru, dar mai prinse curaj.

Sprîjinindu-se, se deplasau cu greu din cauza zdruncinăturilor pînă aproape de fată, ca să o poată auzi mai bine. Se iveau zorii și lumina slabă care se strecura printre crăpături o ajută să distingă figurile celorlalte fete.

– Ce este? întrebă ea.

Fata își frămînta mîinile în poală.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea rușinată.

– Toate vrem asta, zise Carmela.

Și ea simțea că abia se mai putea abține. Ignorase cît de mult putuse nevoia aceasta.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii fetei.

– Trebuie...

Carmela se uită în jur, însă celelalte păreau la fel de neajutorate.

– Atunci o să facem ceea ce trebuie neapărat să facem, spuse ea, deoarece se părea că era singura în stare să ia o hotărâre. O să alegem un colț... uite acela. Arată spre colțul din dreapta, cel mai îndepărtat. E o crăpătură acolo, așa că o să se scurgă. O să ne ușurăm cu toatele, pe rînd.

Fata își șterse lacrimile.

– Dar cu nevoia cealaltă ce facem?

– Sper că pînă atunci va opri.

Soarele era sus și căldura începea să se facă simțită. Era vară; dacă Orlando nu oprea și nu le lăsa să iasă din mașină, vor muri de cald. Le spusese că nu se vor opri decît cînd vor ajunge la destinație, așa că în mod sigur nu mai aveau mult pînă la Los Angeles. Îi plătise lui Orlando doar jumătate din tariful obișnuit; dacă murea, el nu ar mai fi pus niciodată mîna pe jumătatea cealaltă. De regulă toată lumea plătea prețul întreg înainte ca *șarlatanul* să treacă granița, dar pentru că ea era atît de drăguță – după cum spusese chiar Orlando – făcuse o excepție.

Remarcă faptul că și celelalte fete erau frumoase. Poate că făcuse o excepție pentru toate patru.

Rezolvarea necesităților firești se dovedise mai grea decît își închipuiseră ele, din pricina hurducăturilor. Carmela se ocupă de toate. Pe rînd, se așezară pe vine în colțul pe care îl aleseseră, fiecare fiind sprijinită de celelalte trei tovarășe de călătorie. În cele din urmă, extenuate din pricina efortului, dar simțindu-se ceva mai bine, se așezară din nou pe podeaua din lemn să se odihnească.

Brusc, după ce trecu peste o ultimă hîrtoapă, camioneta începu să se deplaseze lin, fără smucituri. Se aflau pe o autostradă, intui Carmela. O autostradă! De data asta chiar se apropiau de Los Angeles.

Orele dimineții trecură una după alta și căldura dinăuntru devenise înăbușitoare. Carmela încercă să respire normal,

însă celelalte fete începuseră să gîfîie, de parcă inspirînd mai des puteau să se răcorească. Aerul era însă fierbinte, așa că nu avea nici un rost ceea ce făceau ele. Cel puțin, transpirau mult, astfel încît nu mai simțeau nevoia să se ușureze.

Se abținu, pentru că nu știa cît de mult mai aveau de mers, însă în cele din urmă setea deveni de nesuportat și scoase din traistă o sticlă mică în care avea apă.

– Am apă la mine, le spuse ea. Este puțină, așa că va trebui să o împărțim în mod egal.

Le privi cu asprime pe fiecare în parte.

– Dacă luați mai mult de o înghițitură înainte să dați sticla mai departe, vă pocnesc. Înghițitura să fie mică, le ordonă ea.

Sub privirea ei aprigă, fetele înghițiră puțină apă, după care îi înapoiară sticla. Într-un fel, după ce stabilise cum să-și facă necesitățile, Carmela devenise un fel de căpetenie. Nu era prea înaltă însă avea multă voință și fetele o acceptară ca lider. După ce sticla ajunsese la ea, Carmela bău o gură mică de apă, după care dădu din nou sticla mai departe. La terminarea celei de a doua ture, puse dopul la loc și băgă sticla înapoi în traistă.

– Știu că nu v-ați săturat, le zise ea, dar avem puțină apă și trebuie să ne ajungă.

Mai rămăseseră, probabil, cam două înghițituri pentru fiecare, ceea ce era o nimica toată deoarece ele transpirau mult mai mult de-atît în fiecare oră. Spera însă să le ajungă ca să rămînă în viață. De ce nu s-or fi gîndit și celelalte să ia cu ele mîncare și apă? se întrebă Carmela supărată pe neghiobia tovarășelor ei, străduindu-se, totuși, să-și alunge mînia. Cine știe, poate că nici nu aveau ce să ia cu ele. Și ea era săracă, dar existau unii care nu aveau nici cît avea ea.

Camioneta încetini, sunetul diferit al motorului semnalînd schimbarea. Se uitară unele la altele pline de nădejde.

Camioneta trase pe dreapta autostrăzii și se opri. Motorul nu fusese oprit, dar cînd Orlando coborî din mașină, auziră portiera trîntindu-se. Carmela se repezi la traistă și se ridică; din moment ce el îi spusese că nu se vor opri decît cînd vor intra în Los Angeles, însemna că ajunseseră. Se aștepta la ceva mai multă gălăgie, dar nu se auzea nimic altceva decît motorul camionetei.

Apoi auzi ceva care semăna cu un zornăit de lanț și portiera din spate a camionetei se ridică, lăsînd lumina orbitoare a soarelui să pătrundă înăuntru, o dată cu aerul fierbinte, dar proaspăt de-afară. Orlando se vedea doar ca o siluetă întunecată pe fundalul luminii strălucitoare. Ferindu-și ochii, fetele se ridicară, meraseră împleticindu-se către partea din spate a camionetei și se dădură cu stîngăcie jos.

După ce se obișnuiră cu lumina puternică a soarelui, Carmela se uită în jur, așteptînd... nici ea nu știa bine ce, oricum un oraș mare. Acolo unde opriseră nu se vedea, însă, nimic decît cerul, soarele, niște tufe și multe movile de pămînt nisipos și cenușiu. Făcu ochii mari și îl privi întrebătoare pe Orlando.

– Eu o să vă las aici, le anunță el. Camioneta s-a încins prea tare, ați putea să muriți înăuntru. Restul drumului o să-l faceți împreună cu amicul meu. Camioneta lui are aer condiționat.

Aer condiționat! În satul de unde venea Carmela puțini oameni aveau mașină și nici una cu aer condiționat. Bătrînul Vasquez îi arătase cu mîndrie bordul mașinii lui din care cîndva ieșise aerul condiționat. Deoarece instalația nu mai funcționa, pentru ea aerul condiționat rămăsese un mister. Știa, totuși, că exista, iar acum avea să călătorească într-o mașină care avea aer condiționat! De-ar ști, bătrînul Vasquez ar fi tare invidios.

Un tînr înalt și sfrijit, îmbrăcat cu o pereche de blugi și

cu o cămașă din stofă subțire, apăru de după camionetă. Îinea în mîini patru sticle cu apă pe care le dădu fetelor. Ce rece era apa! Aburise sticlele. Fetele se grăbiră să-și potolească setea, în timp ce nou-venitul stătea de vorbă cu Orlando în engleză, limbă pe care ele nu o cunoșteau.

– El este Mitchell, le zise Orlando într-un tîrziu. O să faceți tot ce vă spune el. Vorbește limba noastră suficient de bine ca să pricepeți ce vrea de la voi. Dacă nu-l ascultați, poliția americană o să vă prindă și o să vă bage la închisoare, de unde n-o să mai ieșiți niciodată. Ați înțeles?

Fetele dădură din cap, în semn că au înțeles, apoi se repeziră în camioneta lui Mitchell, unde găsiră doi saci de dormit îngrămădiți pe podea și un taburet cu o gaură deasupra, care se dovedise a fi, pînă la urmă, un closet improvizat. Nu puteau sta în picioare, ci ghemuite sau întinse, dar după noaptea care trecuse și în care nu reușiră să închidă ochii, nu mai conta. Aerul răcoros și muzica – ce plăcere! – ajungeau în spate prin fereastra deschisă care le despărțea de șofer. După ce întinseră cei doi saci fetele se culcară și adormiră.

Nu-și închipuise că Los Angeles-ul putea să fie atît de departe, își spunea Carmela două zile mai tîrziu. Călătoria în camionetă o obosise din cauza poziției incomode. Nu îi înțepenisera mușchii, dar simțea nevoia să se plimbe, să *meargă*. Fusese întotdeauna o fată energică, iar limitele impuse acum, deși necesare, o înnebuneau.

Pe parcursul călătoriei primiseră cu regularitate hrană și apă. Nu reușiseră, totuși, să se spele și începuseră să miroasă destul de urît. Din cînd în cînd Mitchell oprea în zone pustii și ridica portiera din spate a mașinii, pentru a intra aerul, însă atmosfera nu reușea niciodată să se îmborsăteze suficient.

Uitîndu-se pe geamul din spate, Carmela vedea cum deșertul începuse să se transforme în cîmpie înverzită. Apoi, treptat, apăruseră zone împădurite și, în ultima zi, văzuse munții acoperiți de vegetație bogată. Din loc în loc se întindeau pășuni pe care pășteau vite. Se zăreau văi îmbietoare și rîuri de un verde întunecat. Aerul era dens și foarte umed, înmiresmat de parfumul florilor și al arborilor necunoscuți. Și mașini! Vedea atîtea mașini, cîte nu crezuse că avea să vadă vreodată. Trecuseră și printr-un oraș care ei i se păruse imens, dar cînd îl întrebaseră pe Mitchell dacă acela era Los Angeles-ul, tînărul îi explicase că localitatea se numește Memphis. Mai aveau de mers pînă la Los Angeles.

America i se părea incredibil de mare Carmelei, căci se scurseseră zile întregi de cînd tot călătoreau.

A doua zi, noaptea tîrziu, se opriă. Cînd Mitchell deschise portiera din spate și le ajută să coboare, abia reușiră să așeze un picior în fața celui alt, după atîtea zile de stat înghesuite. Mitchell parcase în fața unei rulote lungi; Carmela privi în jur, căutînd ceva care să semene cu un oraș, dar nimic nu trăda apropierea acestuia. Deasupra capetelor licăreau stele, iar zgomotele nopții se auzeau clar: fîrîit de greieri și strigăte de păsări. Mitchell deschise ușa rulotei și le pofți înăuntru; fetele exclamară uimite cînd intrară: mobilă comodă, bucătărie modernă, cu aparatură despre care nu aveau nici cea mai vagă idee cum funcționează, și o baie cum nu-și imaginaseră nici în visele lor cele mai îndrăznețe. Mitchell le spuse să facă baie și le dădu niște rochii largi, lejere, care se puteau trage pe cap. Rochiile le puteau păstra, le comunică Mitchell.

Fetele rămaseră uluite de generozitatea lui neașteptată. Carmela pipăi materialul și-l simți fin și ușor. Rochia ei era albă cu flori roșii, mici. E minunată, se gîndi ea.

Se spălărară, răcorindu-se cu apa care fîșnea de la duș. Săpunul mirosea frumos. Găsiră și unul special pentru păr, un șampon care făcea spumă din belșug, și periute de dinți!

Cînd ieși din baie – unde intrase ultima deoarece fetele celelalte păreau la capătul puterilor – Carmela era mai curată ca oricînd. Parfumul săpunului i se păruse atît de plăcut, încît făcuse duș și își spălase părul de două ori. Apa se racise, dar nu-i păsa. Era atît de bine să fii din nou curată!

Descultă, fără lenjerie intimă pentru că se murdărise toată, își puse totuși rochia nouă și-și prinse părul umed într-un coc, la ceafă. Privindu-se în oglindă, văzu o fată draguță cu ten creol și fin, cu ochi negri, scînteietori, cu buze pline, roșii – alta decît ciudățenia aceea murdară pe care o zărise mai înainte.

Celelalte fete se culcaseră deja în dormitor, unde era racoare. Carmela se duse în camera de zi ca să-i spună noapte bună lui Mitchell și să-i mulțumească pentru toate cîte făcuse pentru ele. Televizorul era deschis, iar el se uita la un meci de base-ball. Ridică ochii și-i zîmbi, apoi arătă spre două pahare pline cu gheață și cu o băutură închisă la culoare care așteptau pe masa de lîngă el.

– Ți-am pregătit ceva de băut, îi zise el, cel puțin așa crezu ea, pentru că spaniola lui lăsa de dorit.

Apoi Mitchell își ridică paharul și luă o înghițitură.

– Coca-Cola.

A, asta pricepu imediat! Carmela luă paharul pe care i-l arătase el și bău însetată băutura înțepătoare, dulce și rece. Îi plăcea senzația pe care i-o provoca pe gît. Mitchell o pofți să ia loc, ceea ce și făcu, așezîndu-se însă la capătul celălalt al canapelei, așa cum o învățase mama ei. Era foarte obosită, însă avea să stea cîteva minute cu el din politețe – dar și pentru că îi era cu adevărat recunoscătoare. Pare un om cumsecade, își zise ea, și are niște ochi căprui tare blînzi, aproape triști.